

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 7

MA QUỲ ĐỔI MẶT

Kỳ 2:

-3-

Bằng giọng nói yếu ớt, Hương kể lại tất cả những điều mà cô ta đã biết. Cô ta nói Hải vẫn đang nắm trong tay bản gia phả cùng với lời dịch. Hấn hẹn với cô ta mấy ngày nữa sẽ lên núi Chân Thần xem thử, may ra sẽ tìm thấy gì đó. Nhưng hấn đã bí mật trèo lên núi trước mà không nói cho cô ta biết...

Khi Hương đã nói xong, Trung hỏi:

-Tại sao thằng Hải lại có trong tay bản gia phả đó?

-Anh ta chỉ nói với tôi là những người ở đội trồng rừng đã tìm thấy từ cách đây mấy tháng trước. Mảnh giấy đó để trong một cái bình sứ và một cái thống gốm ở ven sông Hoàng.

Như vậy là lời trắng trời của bố hấn hoàn toàn đúng. Trung cảm thấy trong lòng dâng lên một niềm vui sướng. Hấn hỏi tiếp:

-Bản gia phả nói rõ là phải trèo lên tìm trên núi Chân Thần phải không?

-Không - Hương lắc đầu - Đó là do tôi với Hải đoán thế vì trong đó có một câu là: *Thần linh cùng với con người để lại dấu vết*. Nhưng đó chỉ là đoán chừng thôi!

Trước khi cởi trói cho Hương. Trung hỏi câu cuối cùng:

-Ai đã dịch bản gia phả ấy?

-Chúng tôi nhờ anh Công.

-Công là ai?

-Anh ấy là cán bộ khảo cổ. Chính là cái người đeo kính cận đã đến đây bữa trước.

Trung đã hiểu. Hấn bước tới bên cạnh Hương:

-Cô hãy nói địa chỉ của thằng cha Công đó!

Hương đọc địa chỉ của Công. Trung nghe xong, cúi xuống xốc cô ta dậy. Hấn cởi dây trói cho Hương. Trước khi bước ra khỏi lều, hấn nói:

-Vì cô đã thành thật, tôi tha cho lần này. Nhưng đây là lần cuối cùng đây!

Rời khỏi lều của Hương, Trung đi thẳng về phía núi Chân Thần ở cuối thung lũng. Hấn dự định sẽ tìm xác Hải để lấy lại bản gia phả cùng với lời dịch.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ lần mò, cuối cùng Trung đã tìm thấy cái xác mềm nhũn của Hải mắc ở một mỏm đá, cách chân núi chừng 40 mét. Hấn đã lục lọi kỹ càng trên thi thể nạn nhân nhưng chỉ thấy một gói nhỏ đựng khoảng ba chỉ vàng cùng với số tiền gần 50 nghìn đồng. Trung chợt nhớ lại hình ảnh Hải khi hấn vội vã xé nát một mảnh giấy bên bờ sông Hoàng. Như thế, có thể Hải đã hủy những thứ hấn có trong tay. Ý nghĩ ấy làm cho Trung sôi lên. Vậy niềm hy vọng của hấn bây giờ chỉ còn có Công. Tất nhiên là nếu anh ta có trí nhớ tốt.

Mang theo những suy nghĩ nặng nề đó, Trung lần xuống núi.

Trung trở lại căn lều ở ven dòng suối Khó. Ở đây, hấn thấy tên Hoàng vẫn đang trùm chăn nằm trong một góc. Thấy Trung bước vào, Hoàng gắng gượng mở đôi mắt lơ lơ ra, kêu lên bằng giọng khàn khàn:

-Nước! Cho tôi nước!

Trung bọc bọc rót nước vào chiếc ca nhôm mang lại cho Hoàng. Hấn hỏi:

-Thằng Lân với thằng Linh đâu?

Hoàng không trả lời. Hấn nặng nề xoay người và quay mặt vào góc, Trung bước ra. Trời đang nắng như đổ lửa. Hơi nước từ dưới mặt đất, từ dưới dòng suối bốc lên tạo thành những quầng mờ ảo, rung rinh nhức nhối trong mắt. Dưới ánh nắng thiêu đốt ấy, khắp thung lũng vẫn kín đặc những con người đang ra sức đào đãi. Hình dáng họ trong làn hơi nước trông mơ hồ như những ảo ảnh. Nhìn cảnh ấy, Trung không khỏi cười thầm với một ý nghĩ khoái trá độc ác: Thật là những kẻ điên khùng! Sống yên lành với vợ con không muốn, lại đua nhau đổ xô đến đây để làm như tù khổ sai nhưng chỉ đủ bỏ miệng! Đó là chưa nói đến những tai họa có thể đến bất cứ lúc nào: bị cướp, bị lừa, bị sốt rét...

Bằng kinh nghiệm của mình, Trung hiểu rất rõ rằng: chỉ có bọn buôn bán, bọn đầu nậu như hấn thì mới có thể kiếm ăn được. Còn những kẻ đang hì hục đào đãi kia thì may mắn lắm mới có thể có chút ít, còn nói chung hầu hết xác ve vẫn là xác ve thôi. Nhưng chính nhờ những kẻ ngu dại như vậy, bọn hấn mới có thể tồn tại được! Bởi thế, phải biết cách làm dấy lên trong chúng những niềm hy vọng. Mà thực ra, tất cả những con người này khi đến đây đều mang theo những niềm hy vọng là sẽ trở nên giàu có!

Muốn làm giàu được trên mảnh đất này, những kẻ đào vàng chỉ có thể trông chờ vào một sự may mắn nào đó. Nhưng những sự may mắn thì không nhiều. Nó cứ bay lơ lửng trên đầu những con người lam lũ để mời mọc, để kêu gọi họ nhưng lại không chịu hạ xuống với ai. Nó giống như những ảo ảnh trên sa mạc, nhìn thì gần lắm, nhưng càng đi tới lại càng thấy xa vời hơn.

Những ý nghĩ ấy theo Trung trên suốt đoạn đường đi tới khu vực mà hấn bao đất, thuê công nhân và giao cho bọn “Cá Sấu” trông coi. Khi nhìn thấy hấn đi qua, một vài người đang cắm cúi dưới suối ngẩng lên chào và vội cúi xuống. Họ đã biết quá rõ hấn, một kẻ đã từng quy phục cả ba đứa trong băng “Cá Sấu”. Nhưng khác hấn với những kẻ khác, khi có người chào mình, bao giờ Trung cũng cười và đáp lại một vẻ mặt vui vẻ.

Dưới một cái lều căng tạm bợ trên suối Khó, Lân và Linh đang ngồi nhìn những người đãi vàng ngay trước mặt chúng. Thấy Trung đi đến, chúng không đứng lên như mọi lần mà vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, chỉ khẽ gật đầu. Trung bước tới. Vẫn như mọi lần, hắn rút trong túi ra một bao thuốc lá 555 và quăng xuống trước mặt hai đứa. Nhưng Lân và Linh vẫn không vồ lấy với thái độ hồ hởi như mọi ngày. Những biểu hiện bất thường đó không qua được ánh mắt cảnh giác của Trung. Nhưng hắn vẫn giả như không biết. Hắn đang muốn kiểm tra lại những giả thiết của mình.

-Tình hình có gì không? - Trung hỏi và vào trong lều, ngồi đối mặt với Lân và Linh.

-Cũng như mọi khi thôi - Lân làu bàu và lảng tránh cái nhìn của Trung.

-Còn ở núi Bạch Tượng? - Trung hỏi và nhìn Linh. Hắn đã giao cho tên này trông coi nhóm đào đãi vàng trong hang - Tại sao bây giờ mà mày còn ngồi đây?

Linh nhìn thẳng vào Trung bằng ánh mắt thách thức:

-Khát quá. Lại đây kiếm miếng nước!

Giả như lúc khác, chắc là Trung đã ra tay để trừng phạt thái độ lếu láo đó. Nhưng hôm nay, hắn im lặng. Hai tên kia cũng hiểu rằng phải cảnh giác với sự im lặng khác thường đó. Chúng ngồi nhích ra xa và làm như vô tình thò tay vào túi áo để thủ thế. Trung hiểu rất rõ điều đó, nhưng hắn vẫn nói bằng giọng bình thản:

-Vậy thì mày uống đi. Rồi quay lại đó ngay.

Linh nói giọng nóng nảy:

-Nhưng mà khát không chịu được!

-Vậy thì mày uống đi! - Trung thản nhiên - Có ai cấm mày đâu?

Vẻ bình thản của Trung làm Linh không nén nổi. Hắn đứng phắt lên, dằn giọng:

-Nhưng uống bằng cái gì? Ông có thêm nhỏ cho chúng tôi giọt nước nào đâu!

Trung chầm một điều thuốc lá. Hấn hát hàm chỉ xuống dòng suối Khó ngẫu đỏ:

-Kìa kìa, thiếu gì! Mày có uống khỏe như trâu cũng không sợ thiếu nước đâu mà sợ!

Đến lượt Lân cũng đứng lên. Hấn nói đầy căm giận:

-Thôi, đủ rồi! Từ hôm nay, chúng tôi sẽ không làm cho ông nữa. Ông có giỏi thì cứ tự làm lấy!

Trung cũng đứng lên đối mặt với chúng. Hấn hỏi đầy giễu cợt:

-Chúng mày sẽ trở về với bọn “Hổ Mang” chứ?

-Đến đâu là việc của chúng tao! - Linh bỗng gầm lên - Mày đã bóc lột, đè nén chúng tao quá đủ rồi!

Nói xong, hấn quay sang Lân:

-Đi thôi mày. Bây giờ thì cóc sợ thằng nào hết!

Hai đứa quay người định bước đi. Nhưng Trung đã ra hiệu ngăn lại:

-Chúng mày muốn đi thì cứ việc. Nhưng vàng thì bỏ lại!

-Vàng nào? - Hai tên nói và định tiếp tục bỏ đi.

Bằng một bước nhảy, Trung đã đứng chắn trước mặt Lân và Linh. Hấn nói thông thả nhưng rành rọt:

-Chúng mày đã thay mặt tao thu sản phẩm trong ngày hôm nay. Khôn hồn thì bỏ ra mau!

Linh nhếch mép cười:

-Cái đó là để trừ vào tiền công chết đói mà mày đã trả cho chúng tao trong thời gian qua.

Câu nói đó còn chưa dứt, Trung đã lao thẳng tới. Nhưng đã có sự đề phòng từ trước, Lân và Linh đã dạt nhanh ra hai bên và trong một thoáng, hai lưỡi dao nhỏ đã lăm lăm trên tay chúng. Trung cũng rút từ trong thắt lưng ra một con dao nhỏ. Ba đôi thủ bắt đầu xoay tròn trên khoảnh đất hẹp ngay bên cạnh suối Khó.

Đó là trận huyết chiến của những kẻ đang sẵn sàng liều mạng. Đối với bọn “Cá Sấu”, đây là dịp chúng thanh toán những món nợ cũ. Chúng hiểu rất rõ rằng Trung sẽ liều chết để bảo vệ địa vị bá chủ của hắn ở thung lũng. Được “Hổ Mang” tiếp thêm sức mạnh, chúng cho rằng cơ hội đã đến và việc đánh bật, thậm chí tiêu diệt Trung sẽ là bước quan trọng nhất để xác định vị trí của chúng trên vùng đất này.

Sau vài ba vòng lượn quanh nhau như những con chó sói, chừng như không nén được sự sốt ruột, Linh hộc lên một tiếng rồi sấn vào. Hắn hoa dao lên ngang tầm mặt nhưng bất ngờ thu lại và đâm chéo lên. Lân cũng nhảy vọt tới và xĩa thẳng dao về phía Trung trong một thế đánh nhà nghề.

Trung phản ứng nhanh như chớp. Hắn né người sang một bên và bắt gọn Lân tay cầm dao của Linh, đồng thời tung chân đá bay lưỡi dao trên tay Lân. Ngay sau đó, hắn khẽ xoay người và vùng mạnh cánh tay cầm dao của mình. Lưỡi dao nhỏ lóe lên trong nắng, cắm ngập vào cổ Linh. Tiếp theo cái đà dữ dội đó, hắn đập mạnh vào ngực Linh làm tên này ngã bắn ra, đồng thời thu dao về. Sau đó, hắn quay ngoắt lại phía Lân. Nhưng tên này sau khi bị đá văng dao đã co giò phóng thẳng theo bờ suối. Trung không đuổi theo. Hắn cúi xuống nhìn vết thương đang ồ ộc tuôn máu trên cổ Linh. Khuôn mặt dài ngoẵng của Linh đã trở thành xám ngoét và hắn đang giãy giụa trong một cơn co giật khủng khiếp. Chỉ một thoáng, đất ở chỗ hắn nằm đã nhuộm đỏ máu.

Không khí chợt lắng hẳn lại. Những người xung quanh đã chứng kiến cuộc huyết chiến đứng lặng đi. Rồi bỗng nhiên, họ đồng loạt cúi xuống mãi miết đào đãi như những cái máy. Họ hiểu rằng chẳng đại gì mà dính vào những chuyện tày trời như thế này. Cách tốt nhất là cứ coi như không nhìn thấy gì. Trong khi đó, Trung đến bên một hố đào. Ở đó có hai thanh niên đang hì hục kéo những ba lô đựng đất từ dưới hố lên. Hắn nói nhỏ một câu gì đó. Hai thanh niên vội vã gạt đầu và cúi xuống gọi những người ở dưới. Một lát sau, có hai người từ dưới hố chui lên. Hai thanh niên theo lệnh của Trung mang xác Linh lại, thả xuống hố. Sau đó, cả bốn người dùng xẻng xúc đất lấp hố thật nhanh.

Trong căn lều ở ven suối, Hoàng vẫn đang nằm mê man. Trung bước vào. Hắn lục trong túi ra mấy viên thuốc nhỏ. Sau đó, hắn rót một ca nước và đi tới bên cạnh Hoàng. Hắn lay gọi một lúc, tên này mới lờ mờ mở mắt ra. Trung đưa thuốc và ca nước. Không một chút nghi ngờ sự tử tế ấy, Hoàng uống cạn ca nước.

Chỉ một lát sau, thân hình đang bất động của Hoàng bỗng giật lên vì những cơn đau từ bên trong. Hắn ôm bụng quằn quại như một con giun đang bị giày xéo. Mồ hôi toát ra ướt đầm khắp người hắn và từ đôi môi mím chặt, những dòng nước dãi vẫn cứ ứa ra. Mấy phút sau, hắn bỗng giãy giụa lên mấy lần rồi rũ xuống như một tàu lá héo. Hắn chết mà vẫn không hiểu được điều gì đã đến với mình.

Khi thấy Hoàng đã nằm im, Trung tiến lại. Bằng một cú đập, hắn hất cái xác của Hoàng bắn xuống dòng suối ngầu đỏ ngay cạnh lều. Sau đó, hắn nhổ một cây cọc lều lên và thò tay xuống hố chôn cọc, moi lên một gói nhỏ.

Khoác chiếc ba lô đã lộn trái giống như một cái túi, Trung ra khỏi lều. Hắn bước thoăn thoắt và nhanh chóng khuất vào sau những dãy lều lô nhô trong thung lũng.

Như vậy là do sự nôn nóng của mình, bọn “Cá Sấu” đã khiến cho cuộc giành giật nổ ra sớm hơn so với dự định của thị Dung. Nhưng chính chúng đã phải trả giá trước bằng hai sinh mạng. Còn Trung, giống như một con thú đơn độc, hắn bắt đầu lao vào cuộc đấu với những đối thủ của mình.

(Còn nữa)

Đức Dũng